

William R. Forstchen
AMŽINOJI SAJUNGA,
ANTRA KNYGA

Mokslinės fantastikos romanas ir apsakymas

Valdenijos planeta, kurion per šviesos tunelius patenka įvairių civilizacijų atstovai, knibždėte knibžda neregėtų pabaisų. Tugarai tik vieni iš jų ir, deja, ne patys kraupiausi... Nes link žmonių gyvenviečių jau slenka nesuskaičiuojamos merkų ordos, o jiems iš paskos...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
399 tomas. Serija įkurta 1990m.

William R. Forstchen THE UNION FOREVER
New York, Roc, 1989

Copyright © by William R. Forstchen, 1989

Cover art copyright © Jeff Easley, 2002

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Turiny

William R. Forstchen

AMŽINOJI SAJUNGA

ANTRA KNYGA

Ben Bova

OLIMPO KALNAS

William R. Forstchen

AMŽINOJI SAJUNGA

ANTRA KNYGA

10

- Įklimpome kaip reikiant, ką čia bepridursi, - ištarė Endrius.

Visų nuotaika buvo slogi, veiduose atsispindėjo begalinis nuovargis.

- Pradėkite jūs, daktare. Kokia žmonių būklė?

Emilis sielvartingai pakraipė galvą:

- Iš Suzdalės Penktojo ir dviejų baterijų beveik nieko nebeliko. Aštuoniasdešimt penki procentai nužudytųjų ir sužeistųjų. Šie padaliniai, galima sakyti, nebeegzistuoja.

Emilis nutilo ir pažvelgė į Vinsentą. Mėlynėmis bei randais nusėtas jaunuolio veidas ištinęs; tačiau didžiausią nerimą kėlė sustingusios jo akys, kuriose atsispindėjo ledinė tuštuma. Endrius jam papasakojo apie incidentą su merku. Berniokui tikrai kažkas atsitiko. Tačiau dabar nebuvo jokios galimybės raminauti su juo pasišnekučiuoti.

- Kalbant apie kitus, džiaugtis irgi nėra dėl

ko, - tęsė Emilis. - Man dar niekada neteko dalyvauti tokiam košmariškame žygyje. Blogiau negu prie Getisbergo. Mano žiniomis, beveik šimtas žmonių žuvo, daugiausiai nuo karščio, nepaisant tokių atvejais įprastų nuostolių - palindo po traukiniu, tapo atsitiktinio šūvio aukomis arba prisigėrę susimušę ir pajovė vienas kitą vakar vakare.

Emilis pažvelgė į Marką.

- Kai susitinka skirtingų kariaujančių pusių kareiviai, ypač jei karo veiksmai vyko neseniai, panašūs susidūrimai neišvengiami, - pakomentavo konsulas.

Emilis nepritariamai papurtė galvą, bet tęsė ataskaitą:

- Žmonėms reikia pailsėti bent tris dienas, tik tuomet jie sugebės kažką nuveikti. Kareiviai beviltiškai išsekę, Endriau. Jeigu pamėginasi apkrauti juos darbu anksčiau, pradės kristi iš rikiuotės tūkstančiais. Pasakyk ačiū, kad kartaginiečiai mums beveik nesipriešino.

- Taip ir buvo planuota, - atsiliepė Endrius. - Aš norėjau paveikti juos pačiu staigaus mūsų puolimo faktu. Tiesa, mums teko už tai brangiai sumokėti. Dabar turime čia per dvidešimt tūkstančių kovai pasiruošusių karių. Kindredas

praneša, jog Ispanijoje yra keturi tūkstančiai vyrų ir penkiolika patrankų. Dar penkių šimtų būrys paliktas prie tilto per Kenebeką, po du šimtus prie Penobskoto bei Volgos ir penki šimtai - degalinėse. Maždaug tūkstantis atsilikusių išsibarstę visame Apijaus kelyje. Taigi galiausiai susidaro ne taip jau ir daug žmonių, džentelmenai.

- O legionieriai? - paklausė Emilis.

Endrius pasižiūrėjo į Marką.

- Aš paleidau legioną, - šiurkščiai atsiliepė konsulas. - Negaliu jais pasikliauti.

- Svarbiausia, kartu su vandeniu nešliūkštelėti lauk ir kūdikio, - pastebėjo Emilis.

- Reikės išsiaiškinti, kas yra kas. Tribūnai suminti. Eiliniai galės apmokyti naujus formuojamus dalinius, - patylėjęs Markas pridūrė: - Tuomet, kai jau turėsime ginklų.

- Ginklų reikės šiek tiek palaukti, - atsiliepė Vinsentas. - Pirmiausiai privalome gelbėti Suzdalę. Tačiau jūsų pėstininkus reikia ruošti nedelsiant. Apginkluokite juos ietimis bei kirviais - viskuo, ką rasite. Nėra jokios garantijos, kad mums pasitraukus Kromvelis nesugrįš čionai.

- Pasitraukus? Bet juk aš patvirtinau ištikimybę sąjungai. O jūs ketinate palikti mus liki-

mo valiai. Aš neapsieisiu be jūsų paramos.

- Jeigu prašus Suzdalė, - ramiai atsakė Endrius, - mums beliks tik sudeginti sau už nugaros visus tiltus ir pasitraukti į miškus. Tuomet jų nebesulaikysi. Pagrindinės kautynės įvyks Suzdalėje. Taigi kaip tik kaudamiesi ten mes ir galime jus iš tiesų paremti.

- Vadinasi, jis visgi jus pergudravo, - apgailėstaudamas ištarė Markas.

- Taip, kas tiesa, tas tiesa, - teko pripažinti Endriui.

- O kaip jūs ketinate pakreipti įvykių eigą savo naudai?

- Kol kas nežinau, - atvirai atsakė Endrius. - Todėl ir sušaukiau šį štabo posėdį. Mano galvoje sukasi vienintelė mintis: reikia traukti atgal į Ispaniją, lipti į traukinį, nuvažiuoti iki Kenebeko, persikelti per jį, o toliau žygiuoti pėsčiomis.

- Kažin, ar šis sumanymas įgyvendinamas, - įsiterpė Maina.

- Kodėl, Džonai? Nagi, atskleisk mums savo apmąstymus.

Džonas išsitraukė ištisą šūsnį telegramų, dokumentų ir užrašų:

- Dėl daugybės priežasčių. Mes pasiėmė at-

sargų dvidešimt penkioms dienoms; aštuonių dienų davinį jau suvalgėme. Aš apžiūrėjau saugyklos pastatą. Kai čionai atėjo tugarai, žuvo daug karvių ir kiaulių. Laukai nebuvo apšėti. Vietiniai gyventojai vos ištvėrė pastarąją žiemą. Mes galime gauti grūdų, sukrapštyti šiek tiek jautienos bei kiaulienos ir net nugabenti visa tai iki geležinkelio. Bet čia ir prasižės problemos, - Maina paėmė vieną telegramą. - Ji nuo Kindredo: "Laikantis jūsų įsakymo palei geležinkelio liniją buvo išsiųstas į žvalgybą sąstatas. Telegrafo laidas į rytus nuo Kenebeko daugelyje vietų nutrauktas. Likus trisdešimčiai mylių iki Kenebeko traukinį teko sustabdyti, kadangi bėgiai keliose vietose sugadinti. Paskui ryšys su traukiniu nutrūko, ir daugiau pranešimų negauta".

- Kad jie prasmegtų! - Endrius trinktelėjo kumščiu į stalą.

- Galime nuspėti, - tęsė Maina, - jog šiuo metu sugadinta apie šešiasdešimt mylių pylimo, taigi linija nutrūksta už dviejų šimtų mylių nuo mūsų sienos. Čia minimalus atstumas, kurį teks sukarti pėsčiomis.

- Per dieną, kaip paprastai, nueidami po penkiolika mylių, galėtume šį kelią įveikti per dvidešimt dienų, o gal ir greičiau, - viltingu balsu

ištarė Emilis.

- Ką gi, paskaičiuokime, - Džonas džiūgau-
damas naudojosi galimybe atskleisti auditori-
jai savo apskaičiavimus. - Armija suvartoja
maždaug trisdešimt tonų maisto per dieną.
Užkraudami visos kelionės davinį ant kareivių
pečių paverstume juos nešuliniais kupranuga-
riais. Nerealu. Be to, kareivis yra kareivis. Jis
suris visas atsargas vienu prisėdimu arba iš-
mes, kas liko, juolab, jei kamuos karštis. O ko
nors prasimanyti pakeliui tiesiog neįmanoma.
Šis žygis bemaž prilygtų kelionei per dykumą.
Norint be geležinkelio pervežti tiktai duoną,
kuri reikalinga vienai dienai, prireiks trisde-
šimties kinkinių. Aš jau patikrinau - Romoje
nėra pakankamo kiekio didelių dvikinkinių veži-
mų. Arklių irgi mažai, be to, jie pasiutusiai
brangūs. Įkinkę jaučius galėsime sukarti dau-
giausiai dešimt-dvylika mylių per dieną - dau-
giau šitie gyvūnai neįstengs nueiti. Dabar mė-
sa. Dviejų dienų atsargų pervežimui prireiks
šešiasdešimties vežimų.

- Aš kažkaip nesupaisau, iš kur tokios išva-
dos, - įsiterpė Vinsentas.

- Labai paprasta. Pirmosios dienos pabaigoje
atlaisvinus dalį vežimų mums teks gražinti
juos atgal, taigi praeis dar viena diena. Kas-

dien sugaišto laiko kiekis didės. Kai įveiksime keturių dienų kelią, teks laukti keturias dienas, kol vežėčios parvažiuos atgal, ir dar keturias, kol sugrįš. Per tą laiką nueisime maždaug keturiasdešimt ar penkiasdešimt mylių, o vežimų sunaudosime daugiau nei du šimtus. Dabar paskaičiuokite, kiek vežimų mums reikės, kad nueitume du šimtus penkiasdešimt mylių, ir nesunkiai įsivaizduosite, kas iš viso to išeina.

Visi tylėjo, sukrestė šio tiekimo košmaro vaizdo. Džonas piktdžiugiškai šaipėsi, kaip matematikos mokytojas, privertęs mokinius spręsti neišsprendžiamą uždavinį.

- Taigi dabar patys matote, kodėl aš priešinausi, kai paskyrėte mane atsakingu už užnugarį ir pramoninį tiekimą, - pareiškė jis. - Ką gi, tęskime. Turime pakankamai pagrindo manyti, jog šioje teritorijoje šlaistosi kartaginiečiai. Jeigu jie užgrobs bent vieną mūsų karavaną, armija labai greitai pradės badauti. Tikriausiai teks visame kelyje pastatyti sargybą. Jūs turbūt prisimenate, kiek nemalonumų šešiasdešimt ketvirtaisiais metais mums pridarė Mosbis vos su šimtu žmonių? Tas pats kartojasi ir čia. Arklių turime visai mažai. O Kromvelį prakeiktieji merkai, manau, gausiai aprūpino. Neat-

meskime galimybės, jog raiti tugarai bei mer-
kai irgi ten sukiojasi. Todėl mums prireiks išti-
so pulko bei poros patrankų, kad užtikrintume
kasdieninį maisto produktų pristatymą, ir ma-
žiausiai šimto, kurie saugotų atgal grįžtančius
vežimus.

- Susidaro galybė žmonių, - nutęsė Endrius. -
Dvidešimt pulkų, jei ne daugiau. Panaudoti
bemaž pusę kareivių tik siekiant pridengti sa-
vo uodegą - juokinga.

- Ir čia dar ne viskas, - tęsė Maina. - Dar rei-
kės saugoti visą geležinkelį. Pakanka kelių
raitelių, kurie gali išardyti bėgius arba, neduok
Dieve, sukelti avariją, ir viskas užstrigs. Ir dar
vienas ne mažiau svarbus momentas. Mūsų
kelyje yra penkiasdešimties mylių ilgio ruožas,
kur praktiškai nepasitaiko jokių upokšnių. Jeigu
tarsime, jog žmogui per vieną kelionės dieną
reikia dviejų kvortų vandens...

- Per tokius karščius norma velniškai maža, -
įsiterpė Emilis.

- Ir net remiantis šiuo minimumu... - Džonas
nutilo ir pasitikslindamas pažvelgė į savo už-
rašus, - žmonės įstengs pasiimti vandens at-
sargų tik dviem dienom. O kai šios išseks,
mums teks siųsti papildomus du šimtus veži-
mų, kiekvienas iš kurių gabens po tūkstantį

svarų - ir visa tai tik norint aprūpinti žmones vandeniu. Linksmiausia, jog prireiks dar po penkiasdešimt vandens vežimų kiekvienoms keturioms kelionėms dienoms, idant pagirdytume kinkomuosius gyvulius, ir dar šimto vežimų arkliams. Priedo prie viso to, kai pasieksime sausąjį ruožą, teks gerokai sumažinti maisto atsargų kiekį vežimuose, kadangi reikės pakrauti po ketvirtį tonos vandens kiekvienam jaučiui. Dar vienas pamąstymas. Čionai mes važiuovome neapsikrovę ir traukiniu gabenomės šaudmenis visai artilerijai bei pėstininkams, o keliaujant atgal viską teks tempti ant pečių, jei kelionės pabaigoje norite kautis. Tiksliau, vėl prireikia šimtų arklių, ginkluotės, vandens bei pašaro gyvuliams prikrautų vežimų. Kaip matote, skaičiai didėja geometrine progresija. Ir pabaigai. Iš kur, norėčiau žinoti, mes gausime visus šiuos vežimus, jau nekalbant apie kinkomuosius gyvulius? Kol surinksim juos iš visos romėnų teritorijos, praeis ne viena savaitė. O juk artėja derliaus nuėmimo metas, negalime palikti vietinių gyventojų be arklių. Ir net jei rasime jaučių, jų pervežimui iki galutinės stoties mes turime vos per du šimtus geležinkelio platformų. Tai reiškia, jog keletą dienų reikės kasdien varinėti pirmyn bei

atgal po dešimt sąstatų tik tam, kad turėtume galimybę iškelti. O juk aš dar nieko nepasakiau apie pačius žmones, tonas maisto jiems, tūkstančius barelių vandens ir garvežių kurą. Kitaip tariant, - šaltakraujiškai apibendrinu Džonas, - visa tai tiesiog neįmanoma.

- Anąsyk tu taip sumaniai viską atlikai, jog, atrodo, tarytum bet kokia transporto problema mums įveikiama, - pasiskundė Endrius kraipydamas galvą.

- Tuomet buvau keliems artimiausiems mėnesiams sudaręs nenumatytų sunkumų likvidacijos planą, - atsakė Maina. - Mes pradėjome kelionę iš ten, kur laikėme visas atsargas. Maistas gulėjo sandėlyje paruoštas ir supakuotas, o ne suverstas į vieną krūvą, kaip kad dabar. Vienas geležinkelio sąstatas per dieną gali pervežti apie šimtą krovinių vagonų ir aprūpinti ištisą armiją visais būtiniausiais dalykais. Jei kelionė tolimesnė - tarkime, kokie penki šimtai mylių - pakaks keturių sąstatų. Geležinkelis įvykdė tikrą armijos aprūpinimo revoliuciją. Mūsų pradinis planas buvo paremtas tuo, jog turime tiesioginį saugų kelią iki pat romėnų sienos. O Kromvelis, pasitelkęs maždaug tūkstantį žmonių, pavertė niekais visus mūsų apskaičiavimus.

- Arba tugarų, - įterpė Markas ir prislėgtas palingavo galvą.

- Vienas išmintingas žmogus sykį pasakė, jog nepatyrę generolai studijuoja taktiką, o patyrę - tiekimo problemas, - susikrimtęs ištarė Endrius. - Aš įnikęs kūriau karines operacijas, o materialiniam aprūpinimui neskyriau deramo dėmesio.

Į Mainą jis ėmė žvelgti visiškai kitaip. Endrius suprato, jog juodu turi kur kas daugiau bendro, nei anksčiau įsivaizdavo. Jis pats neretai sunkiai užmigdavo stengdamasis numatyti pačias įvairiausias situacijas, kurios gali susidaryti mūšio lauke, bei savo veiksmus. Matyt, Džonas irgi mąstydavo ir šiaip, ir taip, daugybę sykių peržvelgdamas mintyse begalę skaičių ir galvodamas apie tai, kokie jie iš tiesų vargšai. "Kaip aš galėjau būti toks kvailys ir nenumatyti šito?" - griaužėsi Endrius. Buvo aišku: iš Kromvelio galima laukti visko, bet Endrius kažkodėl tikėjo, kad tasai tipas visiems laikams išplaukė kažkur į pietus ir jį galima užmiršti. Kinui negalėjo nė dingtelėti, jog Tobijas susitars su merkais, apginkluos jų pakalikus ir pasistatęs visą šarvuotą laivyną užpuls Suzdalę....